

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **SUNTEON a. s.**, IČO: 28880994,
sídlem Přístavní 483/27, 400 07 Ústí nad Labem,
zastoupená Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem,
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2024, č. j. 1953/24/5100-41454-705821,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého daňového poradce domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 1. 2024, č. j. 1953/24/5100-41454-705821, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 8. 2023, č. j. 1886034/23/2501-50523-506609, kterým byla podle § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta žádost žalobkyně o posečkání úhrady daně z příjmů právnických osob (dále též „DPPO“) za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 a od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 – konkrétně o rozložení úhrady daně a příslušenství daně na splátky.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby stručně zrekapitulovala dosavadní průběh dané věci, přičemž také poukázala na hodnocení žalovaného v napadeném rozhodnutí. Následně zmínila § 74 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně vyzve daňový subjekt k doplnění žádosti ve stanovené lhůtě, není-li jeho žádost způsobila k projednání. Správce daně tak v projednávaném případě učinil sdělením ze dne 11. 8. 2023, č. j. 1831048/23/2501-50523-506609, avšak žádnou lhůtu žalobkyni nestanovil. Žalovaný proto žalobkyni nemohl vytknout nedoložení důkazních prostředků k povolení splátek DPPO za roky 2016 a 2017 po 40 000 Kč měsíčně, neboť žalobkyně neměla v odkazovaném sdělení stanovenou lhůtu k doplnění.
3. K úřednímu záznamu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 1773904/23/2501-50523-506609, poté žalobkyně pro úplnost doplnila, že správce daně nejednal s osobou oprávněnou za ni jednat (tj. zmocněným zástupcem Ing. Radkem Lančíkem). Tato nesprávnost nicméně byla zhojena zasláním již nadepsaného sdělení ze dne 11. 8. 2023 zmocněnému zástupci Ing. Radku Lančíkovi.
4. Dále žalobkyně uvedla, že i přes nedoložení důkazních prostředků k povolení splátek DPPO za roky 2016 a 2017 po 40 000 Kč měsíčně měly daňové orgány od žalobkyně potřebné doklady k dispozici. Jednalo se o údaje z účetní závěrky, která je přílohou daňového přiznání k DPPO za rok 2022, konkrétně výsledek hospodaření ve výši 30 661 328 Kč, tržby z prodeje výrobků a služeb ve výši 51 740 000 Kč, pohledávky ve výši 45 985 000 Kč a závazky ve výši 135 210 000 Kč. Tyto údaje přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval, ale nakonec uvedl, že žalobkyně nepředložila důkazní prostředky pro povolení zaplacení DPPO za roky 2016 a 2017 ve splátkách po 40 000 Kč měsíčně. Proč však důkazními prostředky nemohly být přílohy k daňovému přiznání k DPPO za rok 2022 – rozvaha, výkaz zisků a ztráty, a příloha k účetní závěrce, resp. z nich plynoucí údaje citované žalovaným z účetní závěrky, žalovaný nevysvětlil.
5. Z rozvahy, výkazu zisků a ztráty, a přílohy k účetní závěrce k daňovému přiznání k DPPO za rok 2022 je dle žalobkyně seznatelné vše, co žalovaný požadoval – stav bankovních účtů, finanční majetek, stav pohledávek a závazků, údaj o stavu pokladny. Žalobkyně doložila žalovanému rozvahu a výkaz zisků a ztráty v plném rozsahu a z nich žalovaný mohl seznat na doložení důkazních prostředků k povolení splátek DPPO za rok 2016 a 2017 po 40 000 Kč měsíčně. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, č. j. 30 Af 100/2015-26.
6. Dle žalobkyně měl tudíž žalovaný změnit rozhodnutí správce daně a povolit splátky DPPO za roky 2016 a 2017 po 40 000 Kč měsíčně, a nikoliv argumentovat nedoložením důkazních prostředků žalobkyní.
7. Žalovaný se pak dle žalobkyně mýlil v názoru stran nepovolení splátkování DPPO za roky 2016 a 2017 po 40 000 Kč měsíčně do roku 2046 v případě zajištění dlužné daně zástavním právem zapisovaným do veřejného registru. Při zajištění nedoplatku zástavním právem totiž podle žalobkyně platí § 160 odst. 6 daňového řádu. Možnost vybrání a vymáhání poté závisí na existenci zástavního práva zajišťujícího dlužnou daň, a existence zástavního práva tedy brání nástupu účinků prekluze vůči zajištěnému nedoplatku po dobu 30 let od zápisu, čímž se prodlužuje lhůta pro placení daně ze 6 let na 30 let. Žalobkyně tak mohla zaplatit nedoplatek do roku 2046, neboť by lhůta pro placení daně byla prodloužena na 30 let v důsledku zajištění dlužné daně zástavním právem zapisovaným do veřejného registru.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K tomu zopakoval průběh posuzovaného případu, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci, přičemž uvedl, že z podání žalobkyně ze dne 26. 7. 2023 – tj. žádosti o posečkání, bylo zřejmé, kdo ho činí, čeho se týká a co žalobkyně navrhuje (§ 70 odst. 3 daňového řádu). Předmětná žádost tak dle žalovaného nevykazovala vady a byla projednatelná. Správce daně proto neměl povinnost vyzývat žalobkyni k odstranění vad podání, neboť nedoloží-li žadatel svoji žádost o posečkání podklady podporujícími jeho tvrzení o naplnění důvodů pro povolení posečkání, nezpůsobuje to neprojednatelnost takové žádosti. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě předmětného daňového nedoplatku je výhradně v dispozici žadatele, a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil, označil a předložil k tvrzeným skutečnostem nezbytné důkazní prostředky. Žalobkyni tak ohledně prokázání jejích tvrzení tížilo důkazní břemeno, které v případě jeho neunesení mělo za následek nepovolení posečkání úhrady daně. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29.
9. Následně zdůraznil, že daňový řád nedává správci daně možnost žadatele vyzvat k doložení dokladů, neboť na tuto situaci nepamatuje. Výzva dle § 74 odst. 1 písm. a) daňového řádu se použije v případech, kdy podání v důsledku vad není projednatelné, avšak nedoložení potřebných dokladů nezpůsobuje neprojednatelnost žádosti jako takové. Žalovaný proto uzavřel, že správce daně nebyl povinen (ani oprávněn) vydat výzvu k odstranění vad daného podání, jedinou možností byla neformální komunikace iniciovaná správcem daně, která, jak je zřejmé ze spisového materiálu, proběhla. Pracovník správce daně tedy nejdříve telefonicky kontaktoval kontaktní osobu a v rámci klientského přístupu žalobkyni upozornil na vhodnost doplnění její žádosti. Poté správce daně v souladu se zásadou součinnosti a zásadou poučovací reagoval podrobným sdělením č. j. 1831048/23/2501-50523-506609. V tomto sdělení přitom žalobkyně byla upozorněna na to, že v případě žádosti o posečkání jako úkonu ve fázi placení daní, nelze daňový subjekt vyzývat k prokázání jeho tvrzení. V závěru sdělení byla upozorněna též na to, že by k doplnění žádosti o důkazní prostředky měla přistoupit neprodleně ve spojení s tím, že dle § 156 odst. 2 daňového řádu správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání. Již z tohoto ustanovení, kdy zákonodárce přistoupil ke stanovení třicetidenní lhůty pro vydání rozhodnutí, bylo dle žalovaného zřejmé, že zákonodárce předpokládal rychlé řízení ve věci žádosti, kdy bude na daňovém subjektu, aby sám dostatečně precizoval svá tvrzení a současně je i doložil v rámci podané žádosti.
10. Dále žalovaný uvedl, že správce daně vlastním šetřením spisového materiálu zjistil, že žalobkyně v daňovém přiznání k DPPO za zdaňovací období od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2022 podaném dne 28. 6. 2023 vykázala hospodářský výsledek ve výši 30 661 328 Kč a dále tržby z prodeje výrobků a služeb ve výši 51 740 000 Kč. Z rozvahy přiložené k daňovému přiznání k DPPO vyplynula výše pohledávek žalobkyně v částce 45 985 000 Kč a závazky ve výši 135 210 000 Kč. Mzdové náklady žalobkyně neuvedla. Nahlédnutím do databáze správy sociálního zabezpečení zjistil správce daně, že žalobkyně nebyla v roce 2022 ani v roce 2023 plátcem na sociálním pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tyto důkazní prostředky obstarané správcem daně však nebyly s to prokázat naplnění podmínek daných § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu, jelikož nereflektovaly aktuální celkovou majetkovou a finanční situaci žalobkyně. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, č. j. 30 Af 100/2015-26, byl proto podle žalovaného nepřiléhavý, neboť rozvaha a výkaz zisku a ztráty, obojí vyhotoveno již ke dni 31. 12. 2022, neodrážely

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

její aktuální majetkovou a finanční situaci. Pokud tedy žalobkyně tvrdila, že z rozvahy a výkazu zisku a ztráty sestavených ke dni 31. 12. 2022 bylo seznatelné vše, co žalovaný požadoval – tj. stav bankovních účtů atd., pak k tomu žalovaný podotknul, že rozhodně neprokazovaly veškeré rozhodné skutečnosti. Bylo přitom na žalobkyni, aby prokázala svoji aktuální situaci v období před podáním žádosti (dne 26. 7. 2023). Údaje k datu na konci účetního období roku 2022 tudíž mohly sloužit pouze k porovnání vývoje její hospodářské situace, jako jeden z dílčích podkladů.

11. Závěrem žalovaný odkázal na § 156 odst. 5 daňového řádu s tím, že posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně, která činí dle § 160 odst. 1 daňového řádu 6 let se zohledněním příslušných úkonů v tomto ustanovení vymezených. Lhůta pro placení daně počne běžet dnem splatnosti daně. Je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň dle § 160 odst. 6 daňového řádu uplynutím 30 let po tomto zápisu. Argument žalobkyně stran plynutí prekluzivní lhůty v celkové délce 30 let tak byl lichý. Úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je dle § 160 odst. 3 písm. c) daňového řádu zřízení zástavního práva a lhůta pro placení daně poté běží znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn (§ 170 odst. 4 daňového řádu). Z toho vyplývá, že byla-li daň zajištěna zástavním právem, běží šestiletá prekluzivní lhůta znovu ode dne jeho zřízení, a uplyne tedy po šesti letech. Dojde-li v této lhůtě k úkonům uvedeným v § 160 odst. 3 daňového řádu, započne opět běžet nová šestiletá prekluzivní lhůta, takto se však tato lhůta může prodlužovat jen do uplynutí 30 let po zápisu zástavního práva.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně dne 5. 3. 2018 podala přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2016 a dne 10. 11. 2018 za zdaňovací období roku 2017. DPPO za zdaňovací období roků 2016 a 2017 byla poté žalobkyni stanovena dle § 140 daňového řádu ve shodě s podanými daňovými přiznáními. Dne 26. 7. 2023 byla správci daně doručena žádost o posečkání úhrady daně, resp. o povolení její úhrady ve splátkách ve výši 40 000 Kč, dle § 156 odst. 1 daňového řádu s prvopisem potvrzuje I. T.

řádu, která byla zaevidována pod č. j. 1772669/23. V této žádosti žalobkyně zmínila, že si je vědoma toho, že již v minulosti o posečkání úhrady daně žádala, avšak má za to, že došlo k výraznému posunu vnímání dluhů ve smyslu možné žádosti „o druhou šanci“, přičemž v mezidobí bylo na její pohledávku uhrazeno už 2 314 397 Kč. Uvedla, že aktuálně není schopna nedoplatek na dani zaplatit najednou a okamžitá úhrada by pro ni znamenala vážnou újmu. Vymáhání nedoplatku by pak vedlo k jejímu hospodářskému zániku. Žalobkyně tedy konstatovala, že prokázala naplnění ekonomických nebo sociálních důvodů pro vyhovění dané žádosti. Ve spisové dokumentaci se poté nachází úřední záznam ze dne 27. 7. 2023 o telefonickém hovoru správce daně s kontaktní osobou žalobkyně, z něhož plyne, že správce daně v rámci „*klientského přístupu*“ tuto osobu upozornil na to, že je třeba podanou žádost doplnit o účetní výkazy, aktuální výpisy z bankovních účtů, aktuální stav pokladny, výpis pohledávek a předpoklad úhrad, inkasovatelnost daňového nedoplatku a možnost jeho zajištění. Současně byla kontaktní osoba žalobkyně upozorněna mj. na skutečnost, že nedoložení podkladů žádosti by mohlo mít vliv na výsledek rozhodnutí správce daně. Dne 9. 8. 2023 obdržel správce daně doplnění k předmětné žádosti, které bylo zaevidováno pod č. j. 1812726/23, v němž žalobkyně požádala správce daně o písemnou výzvu s poučením o doplnění podané žádosti. Sdělením správce daně ze dne 11. 8. 2023, č. j. 1831048/23/2501-50523-506609 (doručeno žalobkyni dne 13. 8. 2023), byla žalobkyně vyrozuměna o postupu správce daně při rozhodování ohledně žádosti o posečkání, jakož i o možnosti předložit důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Byla též upozorněna na fakt, že k podané žádosti nedoložila žádné důkazní prostředky prokazující neschopnost úhrady daňového nedoplatku najednou ani zajištění inkasovatelnosti daňového nedoplatku, ačkoliv se jedná o ryze dispozitivní úkon daňového subjektu. Správce daně zdůraznil, že při rozhodování o předmětné žádosti vychází z tvrzení daňového subjektu, a proto je nutno v žádosti samotné uvést všechny relevantní okolnosti, k čemuž je třeba doložit i veškeré doklady a důkazní prostředky. Správce daně v tomto sdělení rovněž výslovně uvedl, aby žalobkyně případné doplnění žádosti učinila neprodleně, přičemž jí nebyla stanovena jakákoliv lhůta k doplnění žádosti ve smyslu § 156 odst. 1 daňového řádu. Závěrem správce daně konstatoval, že dle § 156 odst. 2 daňového řádu rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů ode dne jejího podání. Správce daně následně danou žádost o posečkání zamítl rozhodnutím ze dne 25. 8. 2023, č. j. 1886034/23/2501-50523-506609 (doručeno žalobkyni dne 31. 8. 2023), neboť žalobkyně neprokázala naplnění žádného z důvodů pro posečkání dle § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu, ani nedoložila žádné důkazní prostředky, které by svědčily o tom, že bude v budoucnu disponovat finančními prostředky, ze kterých by daňový nedoplatek uhradila. Správce daně tedy ve věci nemohl zhodnotit celkovou finanční situaci žalobkyně, resp. stav jejího podnikání, přičemž mu nebylo zřejmé, z jakých zdrojů by žalobkyně hradila např. její náklady. Povolení splátek by přitom muselo vést k dobrovolnému splnění daňové povinnosti. Závěrem správce daně připomněl, že jediným prostředkem na úhradu nedoplatku DPPO jsou nadměrné odpočty na dani z přidané hodnoty, přičemž žalobkyně dosud dobrovolně neuhradila žádnou platbu na úhradu dotčených nedoplatků.

16. Správci daně poté bylo dne 29. 8. 2023 doručeno podání žalobkyně označené jako „*Věc: Doplnění zdvořilé žádosti o posečkání úhrady daně, resp. o povolení její úhrady ve splátkách*“, které bylo správcem daně dle § 109 odst. 4 daňového řádu posouzeno jako odvolání proti jeho zamítavému rozhodnutí o posečkání. V tomto podání žalobkyně znovu uvedla, že na svoji pohledávku již uhradila 2 362 123 Kč a bude se nadále snažit splácet daný nedoplatek v maximální možné výši, tj. při zachování svého podnikání. Upozornila, že z celkové dlužné částky na dani 12 826 156 Kč, ze které už uhradila 2 362 123 Kč, činí samotný nedoplatek na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dani 5 298 677 Kč, zatímco zbývajících část 5 165 356 Kč je pouze příslušenství daně. Zmínila také, že v rámci aktuální politické situace není schopna predikovat svou budoucí platební schopnost, ale 40 000 Kč bude moci najisto splácet. S odkazem na zprávy v médiích uvedla i možné škrtky vlády v oblasti podpory ekologických zdrojů energie, které by mohly na žalobkyni jako provozovatelku fotovoltaické elektrárny silně dopadnout, když 85 % jejích příjmů tvoří právě dotace. K tomu doplnila, že za prvních 6 měsíců roku 2023 z celkových plateb na její účet v částce 12 730 389,57 Kč činily dotace 10 824 287,26 Kč, přičemž zmínila, že aktuálně zaznamenává výrazný pokles svých tržeb, které dosahují 1/3 oproti minulému účetnímu období. Zároveň žalobkyně správci daně předložila článek z Hospodářských novin ze dne 18. 5. 2023 nadepsaný jako „*Vláda plete už třetí bič na solárníky. Je to jako zrušení důchodů, zní z energetiky*“. Dále žalobkyně podala u správce daně dne 27. 9. 2023 podání označené jako „*Věc: Blanketní odvolání*“, ve kterém namítla, že správce daně v projednávaném případě nevyhověním předmětné žádosti nesprávně aplikoval správní uvážení, neboť žalobkyně naplňovala podmínky pro povolení posečkáni úhrady daně. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím ze dne 19. 1. 2024 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil shora popsání rozhodnutí správce daně ze dne 25. 8. 2023, neboť podané žádosti o posečkáni nebylo možné vyhovět, jelikož žalobkyně nedoložila svá tvrzení relevantními důkazními prostředky.

17. Obsahem spisové dokumentace byly i dokumenty pořízené správcem daně, a to konkrétně daňové priznání žalobkyně k DPPO za zdaňovací období roku 2022 včetně rozvahy ke dni 31. 12. 2022 a výkazu zisku a ztráty k témuž dni. Dále kopie výpisu z osobního daňového účtu žalobkyně od roku 2016 a kopie výstupu z databáze České správy sociálního zabezpečení – seznamu zaměstnanců žalobkyně – vztahující se k rokům 2022 a 2023, jakož i listiny týkající se exekucí vedených se žalobkyní (mj. exekuční příkazy na prodej nemovitostí) a rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitostem žalobkyně.
18. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu může na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední správce daně povolit posečkáni úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkáni“), a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.
19. V kontextu projednávané věci soud předně uvádí, že institut posečkáni je beneficiem ze strany státu, které je daňovému subjektu poskytováno v případě splnění stanovených podmínek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, nebo ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31). Posečkat s úhradou daně lze pouze z důvodů taxativně stanovených v § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, a to jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně pro ekonomické překážky provedena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34). Účelem institutu posečkáni tedy není eliminovat jakékoliv negativní dopady úhrady daňových povinností do sociální a ekonomické sféry daňového subjektu, neboť plnění zákonných povinností při placení daně vždy představuje určitý zákonem aprobovaný zásah do majetkové sféry daňového subjektu, ale pouze negativní dopady zákonodárcem výslovně zmíněné. Nejedná se tudíž o jakýsi „úvěr ze státního rozpočtu“, který bez dalšího umožní i subjektům disponujícím dostatečným majetkem k neprodlené úhradě daně „komfortní“ placení daně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve splátkách (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 8 Af 23/2022-35, nebo Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice ze dne 12. 10. 2022, č. j. 52 Af 3/2022-88).

20. V daném ohledu zároveň platí, že správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je proto povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, či ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62). Jinak řečeno, důkazní povinnost zde leží na daňovém subjektu jako žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá, a tedy není povinností správce daně aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání. Daňový subjekt nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, správce daně jeho žádost zamítne (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019-40). Po správci daně tak nelze požadovat, aby vyhledal nijak neoznačené důkazy v daňovém spisu a podřadil je k jednotlivým tvrzením daňového subjektu. Ani v případě rozhodování o posečkání *ex offio* není na správci daně, aby důvody a důkazy sám vyhledával; půjde především o případy, kdy existence důvodů pro posečkání byla z okolností případu naprosto zřejmá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015-62). Z výše odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu tudíž plyne, že není povinností správce daně si aktivně opatřovat důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání, resp. *ad absurdum* vyhledávat daňové subjekty v nouzi a z moci úřední jim pomáhat a povolovat posečkání. Možno též zmínit, že správce daně nemá ani povinnost jednoznačně prokázat, že povolení posečkání nebylo nezbytné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017-31).
21. Žádosti daňového subjektu o posečkání úhrady daně tak může být vyhověno pouze tehdy, pokud daňový subjekt prokáže naplnění některého ze zákonných důvodů pro povolení posečkání stanovených v § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, přičemž je vždy nutno pečlivě posoudit okolnosti toho kterého konkrétního případu.
22. V nyní projednávaném případě proto důkazní povinnost ležela výlučně na žalobkyni jako žadatelce, která se beneficia při úhradě daně domáhala; tzn. byla povinna prokázat svá tvrzení podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobkyni tudíž tížilo nejen břemeno tvrzení, ale zejména i břemeno důkazní. Správce daně oproti tomu v případě předmětného řízení o žádosti o posečkání žádnou důkazní povinnost nenesl. Daňový řád sice v § 92 odst. 4 sice správci daně ukládá povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal důkazními prostředky, avšak pouze v souvislosti s nalézacím řízením – stanovením daně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29). Nutno k tomu podotknout, že podle § 134 odst. 3 písm. b) bod 1 daňového řádu je řízení podle § 156 daňového řádu dílčím řízením při placení daní, a nikoliv řízením nalézacím. Bylo tedy toliko na žalobkyni jako žadatelce, aby všechny relevantní skutečnosti řádně tvrdila a prokázala, přičemž jen v takovém případě mohla být se svou žádostí úspěšná.
23. Soud pak ve světle výše odkazovaných judikатурních závěrů správních soudů a relevantních skutečností plynoucích ze správního spisu (viz zejména obsah samotných podání žalobkyně vůči daňovým orgánům), konstatuje, že daňové orgány ve věci dospěly ke správnému závěru, že žalobkyně neprokázala naplnění důvodů pro povolení posečkání úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu, neboť předmětná žádost žalobkyně o posečkání, jakož i následně podané odvolání, zůstaly pouze v rovině (obecných) tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí srozumitelně (přezkoumatelně) a způsobem plně odpovídajícím žalobkyni uplatněné argumentaci vyložil, že k důvodu dle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalobkyně pouze povšechně tvrdila, že neprodlená úhrada daňového nedoplatku by jí s ohledem na její nepříznivou ekonomickou situaci způsobila vážnou újmu. Toto tvrzení nicméně nebylo podloženo žádnými důkazními prostředky, vyjma pouhé informace o výši plateb za prvních 6 měsíců roku 2023, tj. že z celkových plateb na účet žalobkyně ve výši 12 730 389,57 Kč činily dotace částku 10 824 287,26 Kč. Žalobkyni tak nebylo ani specifikováno, jaká konkrétní vážná újma by jí neprodlenou úhradou daňového nedoplatku vznikla, z čehož tedy nebylo možno dovodit naplnění (resp. prokázání) důvodu pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K důvodu dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu následně žalovaný uvedl, že ačkoliv žalobkyně tento důvod výslovně nezmínila, z textu dotčené žádosti vyplynulo, že žádala o posečkání úhrady daně i z tohoto důvodu. Určujícím pro posouzení naplnění daného důvodu byl dle žalovaného odborný odhad (prognóza) výnosu případného zániku podnikání žalobkyně, a současně bylo třeba prokázat, že by případné povolení posečkání vedlo k obnovení její životoschopnosti. V této části tak žalovaný popsal, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně aktivně vykonává ekonomickou činnost, když v daňovém přiznání k DPPPO za zdaňovací období roku 2022 (podaném dne 28. 6. 2023) vykázala hospodářský výsledek ve výši 30 661 328 Kč a tržby z prodeje výrobků a služeb ve výši 51 740 000 Kč. Z rozvahy sestavené ke dni 31. 12. 2022 přiložené k poukazovanému daňovému přiznání k DPPPO též vyplynula výše pohledávek žalobkyně v částce 45 985 000 Kč a závazky ve výši 135 210 000 Kč. Mzdové náklady žalobkyně neuvedla, přičemž správce daně nahlédnutím do databáze České správy sociálního zabezpečení zjistil, že žalobkyně nebyla v roce 2022 ani v roce 2023 plátcem na sociálním pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tyto důkazní prostředky vztahující se k vlastní činnosti žalobkyně nicméně obstaral správce daně, přičemž sama žalobkyně ani v této souvislosti žádné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení daňovým orgánům nepředložila. Jinými slovy, žalobkyně v řešeném případě nepředložila žádné důkazní prostředky, ze kterých by bylo možné porovnat, zda by případným zánikem jejího podnikání bylo dosaženo nižšího výnosu, než by byla výše daně vytvořená žalobkyní v příštím zdaňovacím období. Soud tak souhlasí s hodnocením žalovaného, že žalobkyně neprokázala naplnění důvodu pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Co se týče důvodu dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, žalovaný k tomu předně uvedl, že se nemožnost uhradit daň najednou nevázála pouze na výši okamžitě dostupných peněžních prostředků, avšak při jejím posuzování bylo nezbytné zohlednit celkovou majetkovou situaci žalobkyně, tedy nejen stav na jejích bankovních účtech a v pokladně, ale také výši oběžných aktiv a dlouhodobý, méně likvidní majetek. K tomu, aby bylo možné naplnění tohoto důvodu pro povolení posečkání posoudit, by tedy musela žalobkyně konkrétně popsat a v úplnosti doložit svou celkovou ekonomickou situaci, neboť teprve po jejím zhodnocení (v kontextu všech relevantních okolností a souvislostí) by bylo možné konstatovat, zda je, či není schopna uhradit předmětný daňový nedoplatek najednou. Jak přitom vyslovil např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 2. 2017, č. j. 29 Af 14/2015-49: „pro vyslovení závěru, že není možné vybrat daň najednou, musí být osvědčeno, že daňový subjekt nejen že nemá dostatek volných finančních prostředků, ale rovněž že není možné, aby si takové prostředky opatřil. Nemožnost úhrady daně najednou nelze zaměňovat s pouhým nedostatkem peněz v hotovosti, naopak se jedná o situace, kdy daňový subjekt není schopen dlužnou částku obstarat ani zpeněžením majetku, úvěrem apod.“ Lze proto přisvědčit závěru žalovaného, že aby byla tato podmínka naplněna, muselo by být zřejmé, že si žalobkyně nemůže finanční prostředky na úhradu daňového nedoplatku opatřit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zpeněžením svého majetku či prostřednictvím bankovního úvěru. Žalobkyně však ani v této části k žádosti o posečkání či k odvolání nedoložila žádné důkazní prostředky, které by byly způsobilé prokázat, že nemá dostatek finančních prostředků na neprodlenou úhradu předmětného daňového nedoplatku. Pokud žalobkyně uvedla, že v mezidobí na dani uhradila 2 362 123 Kč, pak ze zjištění daňových orgánů vyplynulo, že tato částka byla uhrazena převedením přeplatku plynoucího z nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. Žalobkyně přitom stran aktuálního výkonu své ekonomické činnosti nepodala žádné jiné informace (resp. nedoložila např. aktuální výpisy z bankovního účtu, uzavřené obchodní smlouvy, z nichž by plynulo, že bude v budoucnu generovat příjmy v určité výši, soupis majetku, ani soupis pohledávek a závazků). Na základě prosté informace žalobkyně o uhrazení části daňového nedoplatku, nadto převedením přeplatku, tak nebylo možno komplexně posoudit současnou finanční a majetkovou situaci žalobkyně. Vzhledem k tomu se tedy zdejší soud ztotožnil s hodnocením daňových orgánů, že za daného stavu nešlo osvědčit ani naplnění důvodu pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

25. V návaznosti na shora popsané skutečnosti tak soud znovu zdůrazňuje, že právě žalobkyně byla povinna v žádosti o posečkání tvrdit relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit i důkazní prostředky. Daňové orgány poté ve svém hodnocení vycházely především z tvrzení samotné žalobkyně, která však nebyla podložena žádnými důkazními prostředky (pozn. soudu – žalobkyně daňovým orgánům v rámci svých podání předložila toliko článek z Hospodářských novin ze dne 18. 5. 2023 nadepsaný jako „*Vláda plete už třetí bič na solárníky. Je to jako zrušení důchodů, zní z energetiky*“), přičemž vzaly v úvahu i informace zřejmé z daňového spisu žalobkyně – mj. příloh k daňovému přiznání k DPPO za rok 2022 (tj. rozvahy a výkazu zisku a ztráty), resp. z nich plynoucí údaje. K nim však žalovaný s odkazem na žalobkyni vykázaný hospodářský výsledek, tržby z prodeje výrobků a služeb, výši pohledávek a závazků jasně konstatoval, že svědčí pouze o tom, že žalobkyně aktivně vykonává ekonomickou činnost. Tyto důkazní prostředky obstarané správcem daně nicméně nebyly schopné prokázat naplnění podmínek daných § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu, jelikož nereflekovaly aktuální celkovou majetkovou a finanční situaci žalobkyně, neboť je z poukazované rozvahy i výkazu zisku a ztráty jednoznačně zřejmé, že tyto dokumenty byly sestaveny již ke dni 31. 12. 2022. Jednotlivé položky uvedené v dané rozvaze a ve výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2022 pak představují pouze výsledné hodnoty hospodaření za rok 2022, a tudíž nemají vypovídací schopnost o tom, že to je právě neprodlená úhrada dlužné daně, co bude pro žalobkyni znamenat vážnou újmu či povede k zániku jejího podnikání, popř. že není možné od žalobkyně vybrat daň najednou. Zdejší soud proto souhlasí s hodnocením daňových orgánů, že z těchto informací nebylo bez dalšího možné seznat aktuální stav, jakož i možný budoucí vývoj, podnikání žalobkyně (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 Af 1/2020-42, nebo Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 8 Af 23/2022-35). Bylo přitom na žalobkyni, aby ve vazbě na podání předmětné žádosti ze dne 26. 7. 2023 prokázala svoji aktuální ekonomickou a majetkovou situaci. Údaje vztahující se ke konci účetního období roku 2022 tak mohly sloužit toliko jako jeden z dílčích podkladů stran trvajících výkonu ekonomické činnosti žalobkyně, jak už bylo popsáno výše.
26. Daňové orgány tedy dle názoru soudu ve věci srozumitelně a zřejmým způsobem vyložily, proč přílohy k daňovému přiznání k DPPO za rok 2022, které navíc zajistil v rámci své činnosti správce daně, neprokazovaly naplnění podmínek daných § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu, když zjevně nereflekovaly aktuální celkovou majetkovou a finanční situaci žalobkyně. Pouze povšechný odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Brně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ze dne 6. 12. 2017, č. j. 30 Af 100/2015-26, v němž bylo mj. konstatováno, že „[ž]alobci nic nebránilo předložit správci daně výkaz zisku a ztráty a rozvahu v plném rozsahu, přičemž z takovýchto dokladů by bylo patrné, co konkrétně tvoří krátkodobý finanční majetek“, na daném hodnocení, učiněném v kontextu veškeré dříve odkazované judikatury, nic nemění, jelikož je v souvislosti s prokázáním naplnění některého ze zákonných důvodů pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 daňového řádu vždy nutno pečlivě posoudit konkrétní okolnosti řešeného případu. Možno k tomu podotknout, že za vyvstálé situace nelze připustit, aby toliko obecné a nedoložené tvrzení týkající se špatné ekonomické situace daňového subjektu bylo automaticky považováno za relevantní důvod pro kladné rozhodnutí o zmíněné žádosti, aniž by musel daňový subjekt určitým způsobem popsat hrozící vážnou újmu a doložit ji relevantními důkazy ve smyslu § 156 odst. 1 daňového řádu.

27. Dále soud uvádí, že jestliže daňové orgány po zohlednění obsahu spisové dokumentace měly za to, že důvody podané žádosti nebyly prokazatelně doloženy, nebyly povinny žalobkyni sdělit, že neunesla důkazní břemeno, popř. ji vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měla ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je totiž výhradně v dispozici daňového subjektu, a tudíž bylo plně na žalobkyni, aby svoji žádost komplexně zdůvodnila a předložila k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29). Jak přitom už bylo shora vyloženo, ve vztahu k žalobkyni podané žádosti zdejší soud neshledal v předloženém daňovém spisu žádné podklady vypovídající o aktuální hospodářské situaci žalobkyně, neboť spis obsahoval pouze dokumenty sestavené již ke dni 31. 12. 2022.
28. Soud tak nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že byl správce daně v řešené věci povinen ji vyzvat k doplnění podané žádosti. Daňový řád v § 74 upravuje postup správce daně v případě odstraňování vad podání, který však platí jen pro ty případy, kdy pro vady není podání způsobilé k projednání, nemůže mít předpokládané účinky pro správu daní, nebylo učiněno stanoveným způsobem nebo nebylo učiněno ve stanoveném formátu či struktuře. Takové vady nicméně podání žalobkyně neobsahovalo. Proto dle hodnocení soudu v dané věci nebyl důvod pro postup podle nadepsaného ustanovení daňového řádu (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2023, č. j. 8 Af 23/2022-35, a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 10 Af 42/2017-113, nebo Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2021, č. j. 22 Af 32/2020-36, a ze dne 31. 8. 2020, č. j. 22 Af 56/2019-33).
29. Pokud tedy žalobkyně v kontextu uplatněné žalobní argumentace po daňových orgánech požadovala, aby v podstatě za ni doplňovaly její žádost či ji vyzývaly k doplnění této žádosti, jedná se o požadavek, který neodpovídá platné právní úpravě, jakož i výše uvedené judikatuře správních soudů, jak už bylo dříve poukazováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, nebo ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019-40). Nadto soud upozorňuje na již rekapitulované sdělení správce daně ze dne 11. 8. 2023, č. j. 1831048/23/2501-50523-506609 (doručeno žalobkyni dne 13. 8. 2023), z něhož je zřejmé, že žalobkyně byla ve věci správcem daně odpovídajícím způsobem poučena mj. o možných důkazních prostředcích a skutečnostech, které z nich mají vyplývat, a to zcela nad rámec předpokládaný právě dotčenou zákonnou úpravou.
30. Soud tak uzavírá, že žalovaný (resp. správce daně) při nevyhovění žádosti žalobkyně o aplikaci institutu posečkání úhrady daně nevybočil ze zákonných mezí, resp. byl jeho postup plně v souladu s daňovým řádem a nebyly jím porušeny ani základní zásady správy daní.

31. Pokud se poté soud nad rámec shora popsanych pro věc rozhodných okolností zabýval také tvrzením žalobkyně, že při zajištění nedoplatku zástavním právem platí § 160 odst. 6 daňového řádu, přičemž tak žalobkyně mohla zaplatit nedoplatek do roku 2046, neboť by lhůta pro placení daně byla prodloužena na 30 let v důsledku zajištění dlužné daně zástavním právem zapisovaným do veřejného registru, pak ani tuto argumentaci neshledal za důvodnou. K tomu je předně třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2021, č. j. 5 Afs 90/2020-40, v němž byl formou právní věty vysloven závěr, že „§ 160 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, nelze vykládat tak, že po zápisu zástavního práva do veřejného registru běží nepřetržitá lhůta pro placení daně v délce 30 let; odst. 6 citovaného ustanovení je *lex specialis* k odst. 5, nikoli však k odst. 1 citovaného ustanovení. Právo správce daně vybrat daňový nedoplatek, který je zajištěn zástavním právem, zaniká za 30 let od data, kdy bylo zapsáno. Tato doba správci daně svědčí pouze tehdy, pokud v rámci šestileté prekluzivní lhůty pro placení daně dle § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, učinil relevantní úkon předvídaný v § 160 odst. 3 citovaného zákona.“ I v případě zřízení zástavního práva tedy ve smyslu citovaného judikátu nadále platí, že správce daně musí být ve lhůtě 30 let aktivní alespoň natolik, aby nedošlo k marnému uplynutí prekluzivní šestileté lhůty dle § 160 odst. 1 daňového řádu. Vycházeje z uvedeného proto soud neshledal nesprávným hodnocení žalovaného plynoucí z napadeného rozhodnutí (viz str. 5 až 6), že výše žalobkyní navrhovaných splátek v částce 40 000 Kč měsíčně byla ve vztahu k výši nedoplatku 10 838 437 Kč naprosto nepřiměřená, neboť nebylo možno posečkat s úhradou daně na dobu delší, než je 6 let (§ 160 odst. 1 daňového řádu), což platí i v případě, kdy je nedoplatek zajištěn zástavním právem (§ 160 odst. 6 daňového řádu). V takovém případě sice existence zástavního práva brání nástupu účinků prekluze vůči zajištěnému nedoplatku po dobu 30 let od zápisu, ale nikterak neovlivňuje běh základní lhůty pro placení daně. Jinými slovy, samotný zápis zástavního práva správci daně sám o sobě negarantuje 30letou lhůtu, jelikož nadále platí, že musí být průběžně sledována základní 6letá lhůta. Pokud tato marně uplyne (tj. není přerušena), zaniká právo vybrat daň, byť by maximální lhůta ještě neuplynula (srov. též Lichnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T.: *Daňový řád. Komentář. 5. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2024, k § 160).
32. Vzhledem k veškerým dříve popsáním skutečnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. července 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.